

**НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
“ОДЕСЬКА ЮРИДИЧНА АКАДЕМІЯ”**

ФОМІЧ Ганна Вікторівна

УДК 342.98:35.08(477)

АДМІНІСТРАТИВНІ ПРОЦЕДУРИ У ПУБЛІЧНІЙ СЛУЖБІ УКРАЇНИ

12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право;
інформаційне право

АВТОРЕФЕРАТ

дисертації на здобуття наукового ступеня
кандидата юридичних наук

Одеса – 2010

Дисертацією є рукопис.

Робота виконана в Національному університеті “Одеська юридична академія” Міністерства освіти і науки України.

Науковий керівник доктор юридичних наук, професор
КІВАЛОВ Сергій Васильович,
Національний університет
«Одеська юридична академія»,
Президент

Офіційні опоненти: доктор юридичних наук, професор
КАЛАЯНОВ Дмитро Петрович,
Одеський національний морський університет,
завідувач кафедри кримінального
та адміністративного права;

кандидат юридичних наук, доцент
ПРОКОПЕНКО Віктор Валерійович,
Національний університет
«Одеська юридична академія»,
доцент кафедри морського і митного права

Захист відбудеться 25 грудня 2010 р. о 12 годині на засіданні спеціалізованої вченої ради Д 41.086.01 Національного університету «Одеська юридична академія» за адресою: 65009, м. Одеса, Фонтанська дорога, 23.

З дисертацією можна ознайомитись у науковій бібліотеці Національного університету “Одеська юридична академія” за адресою: м. Одеса, вул. С. Варламова, 2.

Автореферат розісланий «19» листопада 2010 р.

Вчений секретар спеціалізованої вченої ради

Л.Р. Біла-Тіунова

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА РОБОТИ

Актуальність теми. Побудова демократичної правової держави Україна, здійснення адміністративної реформи, адаптація інституту публічної служби до стандартів Європейського Союзу потребують переосмислення цілого ряду положень адміністративного права, систематизації та удосконалення адміністративного законодавства. З огляду на це, особливого значення набувають такі правові інститути адміністративного права, як адміністративний процес та публічна служба, оскільки оптимальна організація й ефективність діяльності суб'єктів державного управління значною мірою обумовлені як порядком їх функціонування (процедурами), так і дієвістю кадрової політики.

Запровадження адміністративного судочинства зумовило необхідність переосмислення такого правового явища, як адміністративний процес, визначення його структури і місця адміністративних процедур в ній та співвідношення понять «адміністративний процес», «адміністративні процедури», «адміністративні провадження» та «адміністративне судочинство». Крім теоретичного аспекту, важливого значення набувають питання удосконалення правового регулювання адміністративних процедур, механізму їх реалізації, класифікації, характеристики структури та визначення процесуального статусу учасників. Актуальність цих питань зумовлене, по-перше, недостатністю і неефективністю законодавчого регулювання адміністративних процедур; по-друге, відсутністю єдиного законодавчого акта щодо регулювання адміністративних процедур; по-третє, тим що переважна більшість адміністративних процедур регулюється нормами підзаконних нормативних актів відомчого характеру.

Одним із важливих напрямків удосконалення законодавства про адміністративні процедури є визначеність, чіткість та конкретність правового регулювання процедур у сфері публічної служби з урахуванням прогалин та колізій, які мають місце при просуванні по публічній службі, заохоченні та притягненні до дисциплінарної відповідальності публічних службовців. Наслідком цього є те, що діяльність публічних службовців залишається недостатньо відкритою та прозорою, має місце суб'єктивізм під час прийняття управлінських рішень, не забезпечується належний рівень контролю у цій сфері.

Теоретичною основою дисертаційного дослідження стали наукові праці таких учених, як В.Б. Авер'янов, С.С. Алексєєв, Г.В. Атаманчук, А.П. Альохін, О. М. Бандурка, Д. М. Бахрах, Л.Р. Біла-Гіунова, Ю.П. Битяк, О.І. Бедний, В.М. Горшеньов, І.П. Голосніченко, Є.В. Додін, С.Д. Дубенко, М. І. Іншин, Д.П. Калаянов, Р.А. Калюжний, І.О. Картузова, С.В. Ківалов, Л.Є. Кисіль, Л.В. Коваль, Ю.М. Козлов, І.Б. Коліушко, В.К. Колпаков, Б.А. Кормич, В.Р. Кравець, Б.М. Лазарєв, Г.І. Леліков, О.Є. Луньов, В.Я. Малиновський, В.М. Манохін, О.Д. Оболенський, А.Ю. Осадчий, І.М. Пахомов, О.В. Петришин, Г.І. Петров, В.В. Прокопенко, Ю.М. Старілов, С.С. Студенікін, В.П. Тимошук, О.І. Харитонova, О.Ф. Фрицький, В.М. Шаповал, М.К. Якимчук та ін., теоретичні положення яких дозволили повно і всебічно охарактеризувати сутність процедур у публічній службі як окремого виду адміністративних процедур, а також

законодавство у цій сфері діяльності. Водночас, їхні напрацювання стосувалися окремих аспектів адміністративних процедур у публічній службі, що й зумовило здійснення цього дослідження.

Зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами. Дослідження виконано відповідно до плану наукових досліджень кафедри адміністративного і фінансового права Національного університету «Одеська юридична академія» «Теоретико-правове забезпечення реалізації адміністративної реформи в Україні», що є складовою частиною теми «Традиції і новації у сучасній українській державності та правовому житті» (державний реєстраційний номер 0101U001195), дослідження якої здійснюється в Національному університеті «Одеська юридична академія».

Мета і завдання дослідження. Метою дослідження є визначення теоретико-правових засад адміністративних процедур у публічній службі, надання рекомендацій щодо вдосконалення чинного законодавства як про адміністративні процедури, так і про публічну службу.

Для досягнення мети в роботі передбачено вирішення таких завдань:

встановити й охарактеризувати процесуально-правовий аспект публічної служби України;

визначити поняття та особливості адміністративних процедур у публічній службі;

виокремити та охарактеризувати види адміністративних процедур у публічній службі;

виокремити суб'єктний склад адміністративних процедур у публічній службі та охарактеризувати їх;

визначити стадії та етапи адміністративних процедур;

визначити систему і структуру законодавства про адміністративні процедури у публічній службі;

надати пропозиції і рекомендації до чинного законодавства щодо регулювання адміністративних процедур у публічній службі.

Об'єктом дослідження є адміністративні процедури і публічна служба як правові інститути адміністративного права.

Предметом дослідження є теоретико-правові засади адміністративних процедур у публічній службі.

Методи дослідження. Методологічною основою роботи є сукупність підходів, методів наукового пізнання. Зокрема, у роботі використано діалектичний метод, метод системного аналізу, метод структурно-функціонального аналізу, формально-юридичний метод, порівняльно-правовий метод. Основним методом став загальнонауковий діалектичний метод, який дозволив проаналізувати чинне законодавство щодо регулювання публічної служби як соціально-правового інституту в Україні. Широко використовувалися метод системного аналізу при дослідженні сутності публічної служби і правової природи та видів адміністративних процедур на публічній службі (п.п. 1.1, 1.2, 1.3) та метод структурно-функціонального аналізу при розгляді основних етапів проходження публічної служби, а саме при аналізі адміністративних процедур, які становлять зміст публічної служби (п.п. 2.1–2.4, 3.1–3.3). За допомогою

формально-юридичного методу з'ясовувалися окремі законодавчі положення та зміст законодавчих актів щодо визначення порядку проведення окремих адміністративних процедур на публічній службі. (п.п. 1.2). Порівняльно-правовий метод використовувався для дослідження визначення та правового регулювання публічної служби при порівнянні вітчизняного та зарубіжного законодавства. Зокрема, здійснено порівняння з досвідом економічно розвинутих країн світу: Франції, Німеччини, Великої Британії, Польщі (п.п. 1.1).

Нормативним підґрунтям роботи є Конституція України, Закони України «Про державну службу» і «Про службу в органах місцевого самоврядування», інші законодавчі та нормативно-правові акти.

Наукова новизна одержаних результатів полягає у тому, що робота є одним із перших комплексних наукових досліджень поняття, сутності та видів адміністративних процедур у публічній службі, їхньої структури і правового регулювання, яке базується на науково-теоретичних здобутках учених та на новітньому законодавстві України.

У результаті здійсненого дисертаційного дослідження отримано такі основні наукові результати:

уперше:

виокремлено й охарактеризовано процесуальний аспект публічної служби, який знайшов свій прояв у сукупності правових форм організації публічної служби (службових процедурах), зокрема щодо заміщення державних посад і виконання посадових повноважень, присвоєння кваліфікаційного класу й оцінювання діяльності, просування по службі, застосування заходів заохочення та дисциплінарної відповідальності, регламентованих нормами адміністративного права;

визначено, що «адміністративна процедура у публічній службі» – це регламентований нормами адміністративного права порядок розгляду й вирішення органами державного управління індивідуально-конкретної справи щодо публічного службовця, пов'язаної з проходженням ним публічної служби;

здійснено класифікацію адміністративних процедур у публічній службі на: 1) організаційні адміністративні процедури; 2) юрисдикційні адміністративні процедури і визначено їхню структуру;

встановлено, що адміністративні процедури у публічній службі за своїм характером є внутрішньоорганізаційними процедурами, які регламентуються нормами адміністративного (а не трудового) права з огляду на те, що вони здійснюються у публічній сфері – сфері державного управління;

запропоновано:

вважати процедуру щодо проведення службового розслідування у публічній службі як окремий вид адміністративно-юрисдикційних процедур;

внести зміни до Законів «Про державну службу», «Про службу в органах місцевого самоврядування» та інших законів, які регламентують спеціалізований вид державної служби, і доповнити їх розділом щодо визначення основних засад конкурсної та атестаційної процедури, процедури щодо призначення на посаду;

визначити в законах, які регламентують конкретні види державної служби («Про міліцію», «Про прокуратуру», «Про державну податкову службу в Україні» та ін.), конкретні склади дисциплінарних проступків та дисциплінарні стягнення за їх скоєння;

набули подальшого розвитку:

теза про те, що проходження публічної служби у процесуальному аспекті має власну структуру, яка являє собою урегульовану нормами адміністративно-процесуального права сукупність процедур щодо просування по службі;

виокремлення етапів, стадій процедур у публічній службі та їх характеристика;

характеристика особливостей адміністративних процедур у публічній службі, які відрізняють їх від інших адміністративних процедур.

Практичне значення одержаних результатів. Сформульовані в дисертації пропозиції можуть бути використані у:

науково-дослідній сфері – для подальшого розвитку теоретичних положень адміністративного та адміністративно-процесуального права та здійснення спеціальних науково-теоретичних досліджень публічної служби України;

правотворчій діяльності – для удосконалення Законів «Про Державну службу», «Про службу в органах місцевого самоврядування», Положення про порядок проведення конкурсу на заміщення вакантних посад державних службовців, Положення про проведення атестації державних службовців, Положення про проведення щорічної оцінки державних службовців, Положення про порядок проведення службового розслідування стосовно державних службовців, Дисциплінарного статуту митної служби, Дисциплінарного статуту органів внутрішніх справ, Дисциплінарного статуту прокуратури України, Дисциплінарного статуту Збройних сил України тощо;

правозастосуванні – для удосконалення організаційно-процесуальних засад проходження публічної служби і служби в органах місцевого самоврядування та удосконалення порядку притягнення до дисциплінарної відповідальності;

навчальному процесі – для викладання відповідних розділів дисциплін „Адміністративне право України”, „Адміністративне процесуальне право України”, «Публічна служба в Україні».

Апробація результатів дослідження. Дисертацію обговорено на засіданні кафедри адміністративного і фінансового права Національного університету «Одеська юридична академія». Положення, висновки та пропозиції, що містяться в дисертації, доповідалися на: 10-й (62-й) звітній науковій конференції професорсько-викладацького і аспірантського складу Одеської національної юридичної академії (Одеса, квітень 2007 р.), Міжнародній науково-практичній конференції «Сучасні проблеми, тенденції і перспективи розвитку права в Україні», (7–8 грудня 2007 р., м. Одеса); науково-практичній конференції «Треті Прибузькі юридичні читання» (Миколаїв, листопад 2007 р.); Міжнародній науковій конференції професорсько-викладацького і аспірантського складу “Правове життя сучасної України”, (5–6 червня 2009 р., м. Одеса); щорічних Всеукраїнських громадських слуханнях «Політико-правове забезпечення державної служби та служби в органах місцевого самоврядування», (24–25

вересня 2009 р., м. Одеса); Міжнародній науковій конференції професорсько-викладацького і аспірантського складу “Правове життя сучасної України”, (21–22 червня 2010 р., м. Одеса);

Публікації. Основні положення і результати дисертації знайшли відображення у 9 статтях, 5 з яких опубліковано у наукових фахових виданнях, що входять до переліку, затвердженого ВАК України.

Структура дисертації обумовлена предметом, методологією дослідження та завданнями викладення матеріалу. Дисертація складається із вступу, трьох розділів, десяти підрозділів, висновків та списку використаних джерел. Загальний обсяг дисертації становить 224 сторінки, із них основного тексту 201 сторінка, список використаних джерел становить 241 найменування і розташований на 23 сторінках.

ОСНОВНИЙ ЗМІСТ РОБОТИ

У **Вступі** обґрунтовується актуальність теми дослідження, визначаються мета, основні завдання, об’єкт та предмет дослідження, методологічні основи дослідження, зв’язок роботи з науковими програмами, планами, вказуються положення, що становлять наукову новизну, наукове та практичне значення роботи, наводяться відомості щодо апробації та публікації результатів дослідження, вказуються структура та обсяг роботи.

Розділ перший «Теоретико-правовий аспект адміністративних процедур у публічній службі» складається з трьох підрозділів, в яких досліджуються поняття та види публічної служби, визначаються поняття адміністративних процедур у публічній службі, правові засади адміністративних процедур та їх види у публічній службі України.

Підрозділ 1.1. “Поняття публічної служби: процесуально-правовий аспект” присвячений аналізу правової природи публічної служби у контексті процесуального аспекту. Зазначено, що поняття «публічна служба» є узагальнюючим поняттям, яке має власну структуру і характеризується неоднозначністю наукових підходів до його розуміння – вузького і широкого. У контексті цього дослідження публічна служба розглядається у вузькому розумінні, як державна служба і як служба в органах місцевого самоврядування.

Визначено, що публічна служба як багатоаспектне явище характеризується не тільки соціальним, політичним, правовим, організаційним, структурним і моральним змістом, але й процесуальним, якому в науці приділялося надто мало уваги, не дивлячись на те, що він забезпечує функціонування публічної служби. Акцентовано увагу на тому, що процесуальний аспект нерозривно пов’язаний з такими аспектами, як правовий, організаційний, структурний і обумовлений ними.

Установлено, що змістовно процесуальний аспект публічної служби пов’язує її з адміністративними процедурами: 1) з яких вона складається; 2) які регламентуються адміністративно-правовими нормами; 3) які забезпечують її функціонування. Визначено, що у публічній службі системою адміністративних процедур охоплюються фактично всі службові відношення з моменту їх

виникнення і до припинення. Саме завдяки процедурам конкретними діями суб'єктів державного управління реалізуються функції держави та місцевого самоврядування та вирішуються індивідуальні адміністративні справи (конкурс, призначення, атестація, присвоєння рангу, прийняття присяги, відставка тощо).

У **підрозділі 1.2. «Поняття та правові засади адміністративних процедур у публічній службі»** увагу зосереджено на дослідженні підходів до розуміння понять «адміністративна процедура», «адміністративний процес». Зазначено, що у контексті цього дослідження адміністративний процес розглядається в широкому розумінні – як адміністративне судочинство, адміністративні провадження і адміністративні процедури.

На підставі аналізу наукових доробок та чинного законодавства визначено адміністративні процедури як встановлений нормами адміністративного права порядок діяльності органів державного управління із прийняття нормативно-правових актів управління й вирішення індивідуальних адміністративних справ. Розгляд процедур у публічній службі як різновиду адміністративних процедур дав змогу визначити, що їм притаманні всі ознаки адміністративних процедур, але водночас вони мають свої особливості: 1) реалізуються в рамках інституту державної служби та служби в органах місцевого самоврядування; б) відбуваються за участі обов'язкових суб'єктів – керівника (заступника керівника) органу, начальника структурного підрозділу, з одного боку, і публічного службовця – з іншого; в) характеризуються багаточисельністю і різноманітністю; г) між учасниками процедури існує внутрішньоорганізаційна підпорядкованість; д) організаційні адміністративні процедури відбуваються з певною циклічністю, тобто через певні проміжки часу вони повторюються; ж) регламентуються нормами адміністративного права.

Встановлено, що законодавство, яке регулює службові процедури, що містяться як в законах України, так і в підзаконних нормативно-правових актах, є розрізненим і не становить єдиної системи, що призводить до прогалин і колізій у їх здійсненні. Зазначено, що Закон України «Про державну службу» не містить у собі чітко закріплених положень щодо проведення процедури конкурсу, атестації, щорічної оцінки діяльності державного службовця, заохочення державного службовця, притягнення його до дисциплінарної відповідальності, а Закон «Про службу в органах місцевого самоврядування» взагалі не містить положення щодо дисциплінарної відповідальності службовців органів місцевого самоврядування. У зв'язку з цим до низки законів запропоновано зміни щодо удосконалення підстав і процедури дисциплінарної відповідальності публічного службовця.

Підрозділ 1.3. «Види адміністративних процедур на публічній службі» присвячено аналізу і класифікації адміністративних процедур у публічній службі.

Встановлено, що адміністративні процедури у публічній службі є багаточисельними і різноманітними, стосуються всіх сторін проходження публічної служби і супроводжують всі сторони просування по публічній службі. У зв'язку з цим існує необхідність їхньої систематизації і класифікації, що має важливе і теоретичне, і нормативне, і практичне значення.

З урахуванням особливостей, стадійності, суб'єктного складу, процесуального статусу учасників і правових наслідків встановлено, що адміністративні процедури у публічній службі слід класифікувати на: 1) організаційні адміністративні процедури; 2) юрисдикційні адміністративні процедури. Аналіз і характеристика зазначених видів процедур свідчить про те, що вони, у свою чергу, також є неоднорідними і мають свої особливості. Структуру організаційних адміністративних процедур становлять: а) процедури щодо вступу на публічну службу; б) процедури щодо оцінювання діяльності публічних службовців (атестація і щорічна оцінка); в) процедури щодо просування по публічній службі (кадровий резерв, стажування, присвоєння рангу, спеціального звання, чину); г) заохочувальні адміністративні процедури, а структуру юрисдикційних адміністративних процедур становлять: а) процедури щодо службового розслідування; б) процедури щодо притягнення до дисциплінарної відповідальності загального та спеціального характеру.

Розділ другий «Характеристика організаційних адміністративних процедур у публічній службі містить чотири підрозділи, присвячені характеристиці структури зазначеного виду.

У підрозділі 2.1. «Процедури щодо вступу на публічну службу» досліджуються процедури вступу на публічну службу, які складаються з процедури конкурсу, процедури зарахування на посаду, процедури призначення на посаду, процедури прийняття на службу в органи місцевого самоврядування шляхом виборів, шляхом обрання на посаду.

Встановлено, що порядок проведення процедури конкурсу на публічній службі є не достатньо врегульованим на законодавчому рівні. Закони України «Про державну службу», «Про службу в органах місцевого самоврядування», «Порядок проведення конкурсу на заміщення вакантних посад державних службовців» не закріплюють легального визначеного поняття «конкурс» або «конкурсна процедура». Визначено, що «конкурсна процедура» – це сукупність послідовно здійснюваних процедурних дій щодо оцінки професійних, ділових та особистих якостей претендента на посаду публічного службовця, результатом яких є вирішення питання щодо виникнення чи не виникнення державно-службових відносин. Ця процедура є найбільш поширеною серед інших процедур вступу на публічну службу. При розгляді процедури конкурсу встановлено, що вона є складною, а її структура включає в себе стадії, які, у свою чергу, складаються з етапів: 1) підготовка та проведення конкурсу: а) публікація оголошення про проведення конкурсу; б) прийом документів від учасників конкурсу; в) попередній розгляд документів і допуск до участі в конкурсі; 2) проведення конкурсного іспиту та співбесіди: а) організаційна підготовка до іспиту; складання іспиту; б) підбиття підсумків іспиту; в) співбесіда; 3) прийняття рішення за підсумками конкурсу; 4) оскарження прийнятого рішення; 5) виконання прийнятого рішення.

Встановлено, що «процедура призначення на посаду» являє собою сукупність послідовно здійснюваних процедурних дій щодо призначення особи на посаду I–II категорій службовців, яка здійснюється тільки щодо певної категорії осіб, визначених чинним законодавством, а саме: перших заступників

та заступників міністрів, керівників, заступників керівників інших центральних органів виконавчої влади, урядових органів державного управління, керівників, заступників керівників державних підприємств та їх об'єднань у разі, коли ці особи відповідно до законодавства призначаються на посади та звільняються з посад Кабінетом Міністрів України, а також голів місцевих держадміністрацій. Виокремлено та охарактеризовано стадії та етапи процедури призначення: 1) порушення і підготовка справи щодо призначення: а) порушення справи про призначення; б) підготовка необхідних документів і матеріалів; в) проведення спеціальної перевірки відомостей, що подаються претендентами; г) проходження медичного огляду; 2) розгляд справи та прийняття рішення; в) оскарження прийнятого рішення; д) виконання рішення.

Зазначається, що «процедура зарахування» – це сукупність послідовно здійснюваних процедурних дій щодо прийняття на посаду молодих спеціалістів, які закінчили вищі навчальні заклади на державне замовлення і службовців патронатної служби. Ця процедура належить до категорії спрощених, тобто таких, в яких практично неможливо чітко окреслити її стадії.

Окрім вищеназваних, виокремлено такі процедури щодо вступу на публічну службу, як «процедура обрання» і «процедура затвердження», які притаманні виключно службовцям органів місцевого самоврядування, і надано їх характеристику.

У **підрозділі 2.2. «Процедури оцінювання діяльності публічних службовців»** звертається увага на те, що оцінювання діяльності публічних службовців складається з двох форм: щорічна оцінка, яка проводиться кожного року, та атестація – загальноовизнана організаційно-правова форма, яка проводиться періодично (як правило, раз на три роки).

Встановлено, що достатньо вагомою проблемою на сьогодні при проведенні процедур оцінювання діяльності публічних службовців є їхня формальність у проведенні та неврегульованість на законодавчому рівні. Визначено причини, що зумовлюють недовіру щорічного оцінювання діяльності державних службовців, зокрема: а) відсутність єдиного організаційно-правового підходу до оцінювання діяльності державних службовців; б) недосконалість системи планування діяльності державних службовців як основної підстави для оцінювання успішності діяльності відповідно до визначених завдань; в) недосконалість механізму оцінювання; г) відсутність контролю за оцінюванням державних службовців; д) недооцінка керівниками та службовцями доцільності проведення оцінювання; ж) недостатність інформаційного та методичного забезпечення оцінювання; є) відсутність реального впливу результатів оцінки діяльності державних службовців на просування по публічній службі.

Особливу увагу акцентовано на критеріях оцінювання публічного службовця з огляду на те, що вони, по-перше, є невід'ємним чинником механізму оцінювання, по-друге, нормативно не визначені, по-третє, немає єдиної системи критеріїв.

Визначено поняття і сутність механізму оцінювання публічного службовця як сукупності взаємозалежних і взаємопов'язаних елементів щодо визначення відповідності державного службовця займаній посаді та можливості його

подальшого службового просування й охарактеризовано його чинники: суб'єкт, об'єкт, критерії, методи, процедура.

Зазначено, що процедура щорічної оцінки діяльності публічних службовців складається з таких стадій: 1) підготовка (аналіз виконання завдань та службових обов'язків, окремих доручень); 2) оцінювання: а) самооцінка (визначення рівня виконання службових завдань, обов'язків і доручень самим службовцем); б) оцінка безпосереднім керівником; 3) співбесіда та підписання результатів обговорення (спільне обговорення результатів оцінювання, визначення позитивного й негативного у діяльності тощо); 4) затвердження результатів керівником вищого рівня; 5) заключна стадія (аналіз та узагальнення результатів оцінювання, підготовка відповідного рішення).

Встановлено, що метою атестаційної процедури є підвищення у службовця почуття відповідальності за доручену справу шляхом перевірки та оцінка його діяльності. З огляду на те, що такі аспекти атестації, як інституційний та організаційний, певною мірою досліджені в теорії адміністративного права, основну увагу акцентовано на процесуальному аспекті атестації.

Виокремлено учасників атестаційної процедури: а) атестаційна комісія; б) публічні службовці, які підлягають атестації; в) особи та органи, які сприяють атестаційній процедурі, та охарактеризовано їх процесуальний статус.

Визначено та охарактеризовано стадії та етапи атестаційної процедури: 1) підготовка справи про атестацію: а) постановка мети і завдання атестації; б) збір, вивчення, узагальнення інформації про особу, яка атестується; в) розробка/уточнення системи оцінки; 2) розгляд атестаційної справи; 3) прийняття рішення щодо: а) відповідності/невідповідності службовця займаній посаді; б) визначення умов відповідності займаній посаді (підвищення професійної підготовки, знання іноземної мови тощо); в) рекомендацій (зарахування державного службовця до кадрового резерву, переведення на іншу посаду, перегляд критеріїв атестації тощо); 4) оскарження прийнятого рішення; 5) виконання прийнятого рішення.

Підрозділ 2.3. «Процедури щодо просування по публічній службі»
присвячено характеристиці чинників просування по службі публічних службовців. Визначено, що основними чинниками просування по публічній службі є: 1) стажування; 2) кадровий резерв; 3) присвоєння рангу, чину, звання.

Встановлено, що процедура стажування – це урегульований нормами адміністративного права порядок набуття практичного досвіду й перевірки професійного рівня та ділових якостей особи, яка претендує на вищу посаду державного службовця у відповідному державному органі протягом двох місяців зі збереженням заробітної плати за основним місцем роботи. Аналіз процедури стажування дає підстави виокремити дві форми процедури стажування: звичайну і спрощену. Звичайна процедура стажування має місце в тих випадках, коли стажування відбувається в іншому державному органі, а спрощена – у тому самому державному органі, але на іншій посаді. Основними стадіями звичайної процедури є: 1) визначення цілей і завдань стажування; 2) погодження місця проходження стажування; 3) визначення і затвердження програми стажування; 4) виконання програми стажування, затвердження звіту

про стажування; 5) прийняття рішення про стажування (переведення на вищу посаду, залишення на попередній посаді); 6) оскарження прийнятого рішення. У спрощеній формі процедури стажування виокремити стадії є практично неможливим, оскільки вони досить щільно й органічно пов'язані одна з одною.

Зазначено, що кадровий резерв, як один із найдавніших чинників просування по публічній службі, є досить неоднозначним і дискусійним: від повного схвалення та визнання – до цілковитого заперечення, як такого, що втратив своє значення. Одна з причин такої розбіжності наукових поглядів вбачається в тому, що наявність кадрового резерву, а саме – зарахування до нього, суттєво не впливає на просування по публічній службі. З огляду на те, що кадровий резерв сам по собі є важливим елементом структури проходження публічної служби, визнано за необхідне кардинально змінити його правовий статус: 1) законодавчо врегулювати його основоположні засади; 2) чітко визначити правові наслідки зарахування до кадрового резерву; 3) надати юридичної значущості кадровому резерву в структурі просування по публічній службі. Аналіз кадрового резерву у названому вище аспекті дав змогу виокремити та охарактеризувати такі його стадії: 1) попереднє погодження про зарахування до кадрового резерву; 2) внесення до кадрового резерву і подання інформації у вищестоящий орган; 3) прийняття рішення про переведення на вищу посаду.

Визначено, що окрім стажування і кадрового резерву, важливе місце у системі підстав виникнення державно-службових правовідносин належить процедурі присвоєння чергового рангу державним службовцям та посадовим особам місцевого самоврядування. Особливістю процедури присвоєння чергового рангу державним службовцям та посадовим особам місцевого самоврядування є те, що вона, на відміну від процедур стажування та кадрового резерву, є обов'язковою в структурі просування по публічній службі, що зумовлено правовою природою цієї служби і закріплено у нормативно-правових актах. Зазначене не означає, що присвоєння чергового рангу (чину, звання) є наперед гарантованим та таким, що не обумовлюється діяльністю та поведінкою публічного службовця. Зазначено, що ця процедура може бути призупиненою (на будь-якій стадії) у випадках: а) застосування дисциплінарних стягнень протягом останнього року; б) у період службового розслідування; в) у період перебування під слідством. Важливим є й те, що у ряді випадків присвоєння чергового рангу публічному службовцю може бути заходом дисциплінарного впливу у разі його затримання до одного року.

Встановлено, що процедура присвоєння рангу (чину, звання) включає такі стадії: 1) ініціювання процедури присвоєння рангу службовцю; 2) розгляд справи та прийняття рішення; 3) виконання рішення.

Підрозділ 2.4. «Заохочувальні адміністративні процедури у публічній службі» присвячено характеристиці та порядку застосування відповідних заохочень щодо публічних службовців за належне творче ініціативне виконання покладених на них службових обов'язків.

Зазначено, що систему законодавства про заохочення на публічній службі становлять: Закони України «Про державну службу», «Про дисциплінарний

статут митної служби», «Про дисциплінарний статут органів внутрішніх справ України», «Про дипломатичну службу», Указ Президента України «Про відомчі заохочувальні відзнаки», Постанова Кабінету Міністрів України «Про порядок видачі грошової винагороди державним службовцям за сумлінну безперервну працю в органах державної влади, зразкове виконання трудових обов'язків», Наказ Головердержслужби «Про встановлення відомчої заохочувальної відзнаки Головного управління державної служби України – нагрудного знака «Державна служба України «За сумлінну працю» тощо.

Зазначено, що заохочення публічних службовців спрямовано на визнання досягнень певної особи та застосування до неї таких видів заходів заохочення: 1) моральні (подяка, грамота, почесна грамота); 2) матеріальні (премія, надбавка, цінний подарунок); 3) морально-матеріальні (нагородження нагрудним знаком із виплатою грошової винагороди).

При розгляді процедури заохочення публічних службовців виокремлено та проаналізовано такі стадії: 1) порушення клопотання про заохочення; 2) узгодження подання про заохочення; 3) ухвалення рішення про заохочення і видання відповідного правового акта; 4) виконання рішення; 5) оскарження прийнятого рішення.

Розділ третій «Характеристика юрисдикційних адміністративних процедур на публічній службі» містить три підрозділи, які присвячені дослідженню особливостей та структури процедури службового розслідування щодо публічних службовців, процедури притягнення до дисциплінарної відповідальності загального характеру та процедури притягнення до дисциплінарної відповідальності спеціального характеру.

У підрозділі 3.1. «Процедура службового розслідування щодо публічних службовців» визначаються підстави, суб'єкти та порядок проведення процедури службового розслідування щодо публічних службовців, характеризуються її особливості.

Встановлено, що службове розслідування за своєю юридичною природою є адміністративно-процесуальною діяльністю, оскільки здійснюється виконавчо-розпорядчими органами для вирішення індивідуально-конкретних справ на підставі адміністративно-правових норм. Порядок проведення службового розслідування, спрямований на виявлення у діяльності особи, щодо якої воно проводиться,

наявності/відсутності проступку з метою встановлення істини. Суттю проведення службового розслідування є визначення наявності або відсутності вини та складу проступку у діяннях службовця, щодо якого воно проводиться.

Зазначено, що законодавець не дає визначення поняття «службове розслідування» та не передбачає конкретних підстав для відсторонення державного службовця від виконання повноважень на час проведення службового розслідування. Аналіз ч.1 ст. 22 Закону України «Про державну службу» та п. 1. Постанови Кабінету Міністрів України «Про порядок проведення службового розслідування стосовно державних службовців» дозволяє стверджувати, що однозначною підставою для відсторонення державного службовця від виконання повноважень за посадою на час

проведення службового розслідування є невиконання або неналежне виконання службовцем службових обов'язків, перевищення своїх повноважень, що призвело до людських жертв або завдало значної матеріальної чи моральної шкоди громадянину, державі, підприємству, установі, організації чи об'єднанню громадян.

Виокремлено та проаналізовано стадії та етапи службового розслідування: 1) призначення службового розслідування: а) створення комісії і визначення терміну розслідування; б) вирішення питання про відсторонення; 2) проведення розслідування; 3) прийняття рішення та його виконання; 4) оскарження прийнятого рішення.

Проаналізовано суб'єктний склад цієї процедури, охарактеризовано їх процесуальний статус і виокремлено три види суб'єктів: 1) лідируючі суб'єкти, особи, які приймають рішення про проведення розслідування: а) керівники центральних і місцевих органів виконавчої влади; б) керівники органів місцевого самоврядування; 2) зацікавлені суб'єкти, тобто службовець, стосовно якого проводиться розслідування; 3) суб'єкти, що сприяють здійсненню службового розслідування (вчені, працівники державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій тощо).

Зазначено, що відповідно до Порядку проведення службового розслідування, за державним службовцем на час його відсторонення від виконання повноважень за посадою зберігається заробітна плата. Водночас, ця норма суперечить нормам трудового права, які визначають, що на час відсторонення працівника від роботи заробітна плата йому не виплачується. Встановлено, що відсторонення від виконання повноважень за посадою не є ані заходом дисциплінарного стягнення, ані заходом дисциплінарного впливу.

Підрозділ 3.2. «Процедура щодо притягнення до дисциплінарної відповідальності загального характеру» присвячено характеристиці дисциплінарної відповідальності та аналізу стадій дисциплінарної процедури стосовно публічних службовців.

Встановлено, що під процедурою щодо притягнення до дисциплінарної відповідальності загального характеру визнається урегульований нормативно-правовими актами порядок діяльності спеціально уповноважених суб'єктів, наділених дисциплінарною владою, щодо встановлення факту дисциплінарного проступку та вини службовця в ньому і застосування щодо нього заходів дисциплінарних стягнень.

Увага акцентується на тому, що чинним законодавством передбачена дисциплінарна відповідальність публічних службовців: а) відповідно до Кодексу законів про працю України; б) відповідно до Закону України “Про державну службу”; в) на підставі статутів про дисципліну або спеціальних положень. Таке розмаїття нормативно-правових актів, які закріплюють як дисциплінарні стягнення, так і порядок їх накладення, становить певні труднощі щодо їх застосування. Аналіз сучасного стану правового регулювання інституту дисциплінарної відповідальності публічних службовців дає підстави говорити про неефективність цього інституту, що проявляється у: а) відсутності єдиного законодавчого акта щодо регламентації дисциплінарної відповідальності; б)

відсутності складів дисциплінарних проступків та санкцій за скоєння; в) регламентації порядку притягнення до дисциплінарної відповідальності на рівні законів – тільки КЗпП, або підзаконними адміністративними нормативними актами.

Визначено стадії та етапи дисциплінарної процедури притягнення публічного службовця до дисциплінарної відповідальності: 1) порушення справи про дисциплінарний проступок: а) дисциплінарна перевірка; б) вивчення матеріалів справи; 2) розгляд справи та прийняття за результатами розгляду рішення: а) вивчення матеріалів перевірки; б) аналіз матеріалів справи; 3) виконання рішення, прийнятого у справі; 4) оскарження рішення у справі про дисциплінарний проступок (факультативна) .

У *підрозділі 3.3. «Процедура щодо притягнення до дисциплінарної відповідальності спеціального характеру»* визначаються особливості притягнення до дисциплінарної відповідальності спеціальних суб'єктів, а саме – публічних службовців, діяльність яких регулюється Дисциплінарними статутами.

Встановлено, що кількість службовців, які проходять державну службу відповідно до спеціальних нормативно-правових актів, є значною, що зумовлює особливості строків, процесуального статусу суб'єктів процедури, види стягнень і особливості порядку притягнення до дисциплінарної відповідальності. На підставі зазначених особливостей виокремлено дисциплінарні процедури щодо: а) військовослужбовців; б) співробітників органів внутрішніх справ; в) прокурорсько-слідчих працівників; г) службовців митних органів; г) суддів (з огляду на те, що судді не належать ні до державних службовців, ні до службовців органів місцевого самоврядування, ця процедура не досліджується в цій роботі).

Визначено, що лише такі види стягнень як догана, пониження в посаді або у спеціальному званні та звільнення з посади, є загальними для всіх видів дисциплінарних стягнень спеціального характеру, які застосовуються до державних службовців. Зазначено, що доцільним та більш зручним було би доповнення існуючих уже нормативно-правових актів, а саме Законів, окремим розділом, який регулював би дисциплінарну відповідальність відповідного виду службовців, як, наприклад, це закріплено в Законі «Про судоустрій і статус суддів».

При розгляді нормативно-правових актів, які регулюють дисциплінарну відповідальність спеціального виду публічних службовців, визначено, що стадії цього виду процедур є аналогічними стадіям процедури щодо притягнення до дисциплінарної відповідальності загального характеру.

ВИСНОВКИ

У **Висновках** підсумовуються результати дослідження особливостей адміністративних процедур на публічній службі в Україні. На підставі здійсненого дослідження сформульовано такі висновки:

1. Визнано, що процесуальний аспект публічної служби визначає її як систему службових процедур, які є рушійною силою організації і діяльності публічної служби. Він пов'язує публічну службу з процедурами, з яких вона складається та які регламентуються адміністративно-правовими нормами і забезпечують її функціонування. На публічній службі системою адміністративних процедур охоплюються фактично всі службові відношення з моменту їх виникнення до припинення. Саме завдяки їм у конкретних діях відповідних суб'єктів реалізуються функції держави та місцевого самоврядування, вирішуються індивідуальні адміністративні справи (конкурс, призначення, атестація, присвоєння рангу, прийняття присяги, відставка тощо). Змістом проходження публічної служби є сукупність процедур щодо просування по публічній службі – від вступу на публічну службу до її припинення.

2. Встановлено, що належність процедур у публічній службі до адміністративних забезпечується таким: 1) складається з ряду впорядкованих послідовних управлінських дій; 2) спрямована на досягнення певної мети (справи, оформлення, здійснення); 3) має послідовний характер і постійно знаходиться у динаміці; 4) здійснюється у сфері державного управління.

3. Визначено, що адміністративні процедури у публічній службі – це регламентований нормами адміністративного права порядок розгляду і вирішення органами державного управління індивідуально-конкретної справи щодо публічного службовця, пов'язаної з проходженням ним публічної служби.

4. Адміністративні процедури у публічній службі, з огляду на їх багатоаспектність та різноманітність, класифіковано на: 1) організаційні адміністративні процедури: а) процедури вступу на публічну службу, які, у свою чергу, включають процедури: конкурсу, зарахування на посаду, призначення на посаду, виборів на посаду, обрання на посаду; б) процедури оцінювання діяльності публічних службовців: процедури щорічної оцінки й атестаційної процедури; в) процедури щодо просування по публічній службі: процедури стажування, процедури кадрового резерву, процедури присвоєння рангу, чину, звання; г) заохочувальні адміністративні процедури; 2) юрисдикційні адміністративні процедури: а) процедури службового розслідування щодо публічних службовців; б) процедура притягнення до дисциплінарної відповідальності загального характеру; в) процедура притягнення до дисциплінарної відповідальності спеціального характеру.

5. Встановлено, що удосконалення, насамперед, потребує нормативна база чинного законодавства процедур щодо вступу на публічну службу, оцінювання діяльності публічних службовців, просування по публічній службі. В Україні існують Закон України «Про державну службу», Закон України «Про службу в органах місцевого самоврядування», але вони не містять в собі чіткого закріплення порядку проведення та визначення відповідних процедур.

6. Встановлено, що основною проблемою при проведенні процедури оцінювання діяльності публічних службовців є недосконалість їхнього законодавчого регулювання, що суттєво впливає на ефективність і дієвість оцінювання. Законодавчого закріплення потребують визначення поняття та порядку проведення процедури щорічної оцінки діяльності публічних службовців та атестаційної процедури. З урахуванням висновків про недостатнє правове регулювання організації та впливу на публічних службовців процедури оцінювання діяльності публічних службовців, встановлено, що основною метою для щорічної оцінки є забезпечення дієвості процедури оцінювання діяльності та підвищення впливу її на результативність діяльності службовців, що оцінюються, та органів влади, в яких вони працюють, а також посилення зв'язку оцінювання з проходженням публічної служби.

7. Визначено, що підставою для ініціювання процедури заохочення щодо публічних службовців є: а) особистий вагомий внесок та заслуги у забезпеченні реалізації формування державної політики у відповідній галузі чи сфері діяльності та її функціонування; б) трудові досягнення та сумлінну працю; в) зразкове виконання службових обов'язків та особливо важливих доручень; г) досягнення протягом тривалого часу кращих, у порівнянні з нормативно встановленими, результатів у службовій діяльності; д) особистий внесок у загальні результати роботи, ініціативний і творчий підхід до вирішення поставлених завдань, забезпечення при цьому високого рівня трудової і виконавчої дисципліни.

8. Визначено, що процедуру службового розслідування щодо публічних службовців слід розглядати як окремий вид адміністративно-юрисдикційних процедур, оскільки вона: 1) урегульована нормами адміністративного (а не трудового) права; 2) стосується різних категорій публічних службовців (державних службовців, службовців митних органів, військовослужбовців, дипломатичних службовців та ін.); в) пов'язана з реалізацією особами державно-владних повноважень.

9. На підставі аналізу чинного законодавства запропоновано внести зміни і доповнити діючі нормативно-правові акти щодо встановлення конкретних підстав для відсторонення державних службовців від виконання повноважень за посадою на час проведення службового розслідування, та врегулювати питання стосовно виплати заробітної плати на час відсторонення від виконання повноважень.

10. Встановлено, що переважна більшість адміністративних процедур регламентована підзаконними нормативними актами відомчого характеру, а частка законодавчих норм є незначною, що призводить до колізій і прогалин. З огляду на те, що при здійсненні окремих процедур мова йде про реалізацію конституційного права на публічну службу зроблено висновок про необхідність пріоритетного регулювання адміністративних процедур у публічній службі законодавчими нормами.

11. Запропоновано зміни і доповнення до чинного законодавства:

Закони України «Про державну службу» і «Про службу в органах місцевого самоврядування» доповнити Розділом «Порядок вступу на державну службу», в

якому врегулювати основні положення щодо: а) конкурсу; б) зарахування; в) призначення; г) обрання, д) затвердження;

Закони України «Про державну службу» і «Про службу в органах місцевого самоврядування» доповнити Розділом «Оцінювання діяльності державних службовців», в якому закріпити основні положення атестації і щорічної оцінки;

частину 2 ст. 14 Закону України «Про державну службу» викласти в такій редакції: «До службовців можуть застосовуватися такі види дисциплінарних стягнень: а) догана; б) пониження в посаді або у спеціальному званні; в) попередження про неповну службову відповідність; г) звільнення з посади»;

частину 1 п. 4 «Порядку проведення службового розслідування стосовно осіб, уповноважених на виконання функцій держави або органів місцевого самоврядування» викласти в такій редакції: «Службове розслідування проводиться тільки з відстороненням особи, уповноваженої на виконання функцій держави або органів місцевого самоврядування, від виконання повноважень за посадою»;

статтю 23 Закону України «Про службу в органах місцевого самоврядування» викласти в такій редакції: «Особи, винні у порушенні законодавства про службу в органах місцевого самоврядування, притягуються до дисциплінарної, адміністративної, цивільної або кримінальної відповідальності згідно із законом».

СПИСОК ОПУБЛІКОВАНИХ АВТОРОМ ПРАЦЬ ЗА ТЕМОЮ ДИСЕРТАЦІЇ

1. Фоміч Г.В. Поняття публічної служби / Г.В. Фоміч // Актуальні проблеми держави і права : зб. наук. праць. – О. : Юрид. л-ра, – 2007. – Вип. 35. – С. 211–216.
2. Фоміч Г.В. Процедура конкурсу на публічній службі / Г.В. Фоміч // Кримський юридичний вісник. – Сімферополь, 2008. – Вип. 3(4) – С. 321–328.
3. Фоміч Г. Публічна служба: характеристика поняття / Г.В. Фоміч // Актуальні проблеми політики. – 2009. – Вип. 39. – С. 515–521.
4. Фоміч Г.В. Особливості атестації в органах місцевого самоврядування / Г.В. Фоміч // Актуальні проблеми політики. – 2009. – Вип. 40. – С. 423–429.
5. Фоміч Г.В. Щорічне оцінювання діяльності публічних службовців: організаційно-правовий аспект / Г.В. Фоміч // Актуальні проблеми держави і права. – 2010. – Вип. 52. – С. 339–345.
6. Фоміч Г.В. Публічна служба у Франції: сутність, правове регулювання / Г.В. Фоміч // Визначальні тенденції генезису державності і права : зб. наук. праць міжнар. наук. практ. конф. «Треті Прибузькі юридичні читання» / За ред. В.І. Терентьєва, О.В. Козаченка. – Миколаїв : Вид-во «Іліон», 2007 – С. 622–625.
7. Фоміч Г.В. Поняття публічної служби / Г.В. Фоміч // Наукові записки Міжнародного гуманітарного університету : зб. – О. : Міжнар. гуманітар. ун-т, 2007. – Вип. 7. – С. 144–146.

8. Фоміч Г.В. Атестаційна процедура на державній службі / Г.В. Фоміч // Політико-правове забезпечення державної служби та служби в органах місцевого самоврядування : зб. доп. щоріч. Всеукр. громад. слухань (Одеса 24–25 вересня 2009 р.) / ред. кол.: Т.В. Мотренко (гол. ред.). – О. : Юрид. л-ра, 2009. – С. 406–409.

9. Фоміч Г.В. Процедура присвоєння рангу державним службовцям / Г.В. Фоміч // Матеріали Міжнар. наук. конф. професор.-виклад. та аспірант. складу “Правове життя сучасної України” (21– 22 травня 2010 р., м. Одеса) – С. 339–345.

АНОТАЦІЯ

Фоміч Г.В. Адміністративні процедури у публічній службі України. – Рукопис.

Дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук зі спеціальності 12.00.07 – адміністративне право та процес; фінансове право, інформаційне право. – Національний університет “Одеська юридична академія”, Одеса, 2010.

У дисертації здійснено комплексне дослідження адміністративних процедур на публічній службі в Україні, розглядаються види адміністративних процедур та порядок їх проходження.

Дослідження містить характеристику організаційних адміністративних процедур у публічній службі, аналіз їх стадій, проблем законодавчого закріплення, визначення шляхів вирішення зазначених проблем. Розглядаються дисциплінарні адміністративні процедури та особливості дисциплінарних адміністративних процедур спеціального характеру.

Сформульовано пропозиції щодо вдосконалення чинного законодавства, яке регулює порядок проходження адміністративних процедур державними службовцями та службовцями органів місцевого самоврядування у публічній службі.

Ключові слова: адміністративні процедури, публічна служба, державна служба, служба в органах місцевого самоврядування, порядок проходження публічної служби, види адміністративних процедур.

АННОТАЦИЯ

Фомич Г.В. Административные процедуры в публичной службе Украины. – Рукопись.

Диссертация на соискание научной степени кандидата юридических наук по специальности 12.00.07 – административное право и процесс; финансовое право; информационное право. – Национальный университет “Одесская юридическая академия”, Одесса, 2010.

В диссертации осуществлено комплексное исследование административных процедур на публичной службе в Украине, рассматриваются виды административных процедур и порядок их прохождения. Внимание уделяется

сущности публичной службы, ее структурным элементам, а также понятию административной процедуры и её правовой природе. Рассматриваются нормативно-правовые акты, которые регулируют правовые основы проведения административных процедур. Сделаны выводы о необходимости принятия единого нормативного акта, который регулировал бы порядок прохождения служащими публичной службы со всеми присущими ей процедурами.

Содержится характеристика классификации административных процедур, характерная для публичной службы. Анализируются организационные процедуры на публичной службе, которые состоят из процедур поступления на службу, процедур продвижения по службе, процедур оценивания деятельности публичных служащих, поощрительных административных процедур для публичных служащих, и юрисдикционные административные процедуры на публичной службе, которые состоят из административных процедур общего и специального характера и процедуры служебного расследования. Осуществлен анализ их стадий, проблем законодательного урегулирования, особенностей дисциплинарной ответственности специального характера.

Указано на наличие спорных моментов в процедуре проведения служебного расследования в отношении государственных служащих и предложены пути их решения. Проанализированы дисциплинарные взыскания относительно публичных служащих, которые содержатся в различных нормативно-правовых актах: в Кодексе законов о труде – выговор и увольнение; Законе Украины «О государственной службе» – предупреждение о неполном служебном соответствии и задержание в присвоении до одного года очередного ранга либо в назначении на высшую должность, которые именуются как способы дисциплинарного влияния. Акцентируется внимание на том, что Закон Украины «О службе в органах местного самоуправления» не предусматривает дисциплинарной ответственности служащих органов местного самоуправления, что приводит к выводу об обязательном усовершенствовании соответствующего законодательства. Проанализированы дисциплинарные взыскания, установленные Дисциплинарными уставами и применяющиеся к специальным категориям публичных служащих, которые также содержат различные виды дисциплинарных взысканий за дисциплинарные нарушения.

На основании анализа действующего законодательства Украины разработаны конкретные предложения относительно усовершенствования действующего законодательства, которое регулирует порядок прохождения административных процедур государственными служащими и служащими органов местного самоуправления на публичной службе.

Ключевые слова: административные процедуры, публичная служба, государственная служба, служба в органах местного самоуправления, порядок прохождения публичной службы, виды административных процедур.

SUMMARY

Fomich G.V. Administrative Procedures on Public Service of Ukraine. – Manuscript.

The thesis for the degree of the Candidate of Law Sciences. Specialty 12.00.07 – Administrative Law and the Process; Finance Law; Information Law. – National University «Odessa Academy of Law», Odessa, 2010.

In the thesis analysed administrative procedures on public service of Ukraine; researched kinds of administrative procedures and the order of their passing.

The thesis represented characteristic of organizational administrative procedures on public service, analysis of their stages, problems of legislative definition of ways of solving of such problems.

Analysed jurisdiction administrative procedures on public service, among which disciplinary administrative procedures on public service, among which disciplinary administrative procedures of general and special character.

On the basis of analysis of current Ukrainian legislation formulated author's propositions on development of current legislation, which regulate passing of administrative procedures by state officials and officials of local self-government bodies on public service.

Key words: administrative procedures, public service, state service, service in local self-government, order of proceeding of public service, kinds of administrative procedures.